

Gjenerata pres , e

nga

Lindita Aliu

Dedikuar prindërve të mi	1
Këmisha e bardhë	1
Cikël I Lartësime	2
Loja e jetës	3
Bardhësia e plisit.....	4
Flutura mbynatyrale.....	5
Mirdita fustanit të bardhë.....	6
Rikthim në parajsë.....	7
Letër dashurie poezisë	8
Malli për Amarin	9
Treni i mallit.....	10
Gjuha e vuajtjeve.....	11
Përqafimi me kitarën	12
Të dua	13
Protokoll i pagjumësisë	14
Dhembje	15
Agim i mallit.....	16
Përshëndetje jetës.....	17
Një ëndërr.....	18
Prehje bukurie	19
Burgosje në liri.....	20
Proces i dashurisë.....	21
Dëshirë e lashtë	22
Shëtitje e verbër	23
Kënga e fundit	26
Frymë	28
Për poezinë që më dhurove	29
Ndoshta janë të padukshëm	30
Labyrint.....	31
Cikëll Rrënime	32
Liria këmbëshkurte	33
Ëndërr e vërtetë.....	35
Memorandum	36

Për njërin ndër të mjerëve	37
Nënës	38
Nëse më kërkon	39
Loja dhe frika	40
Kulla	41
Engjuj, engjuj.....	42
Jetë e pafundë.....	44
Fjalë të pathëna.....	45
Një vend për dashuri	46
Animale	47
Babi im	48
Pa titull.....	49
Largësi.....	50
Misterioze	51
Pranë ditës	52
Zbrazëtirë	53
Rrëfim.....	54
Natë në vendlindjen tënde	55
Konferencë diablole	56
Dëshira për tretje.....	57
Prapë ti.....	58
Lodhje.....	59
Përjetësi	60
Buzë liqenit.....	61
Qartësim ndjenjash	62
Qeshu	63
Mesnatë.....	64
Më nuk dua.....	65
Edhe një ndarje tjetër ultimative.....	66
Kur të kujtohem unë	67
Mirënjohje.....	68
Ti	69
Të humburit	70
Një jetë	71

Dhurata nga perëndia	72
Kur dëshira flet	73
Porosi	74
Lajmi i parafundit.....	75
Malli për qiellin.....	76
Iluzion	77
Na ish njëherë	78
Shpendit krahëlehtë	79
Album i humbur	80
Ai	81
Dy lotë	82
Fragmente të vjeshtës.....	83
Rosa Maria Arroz	84
Fjalë e fundit.....	85
Yll i këputur.....	86
Pranvera viti 0	87
Endërr pranverore	88
Ironia e të qenurit njeri	89
Sygjelbërta ime.....	90
Cikël III Bardhësia e premtuar e Pandorës.....	91
Në botën time	92
Shkaku yt.....	93
Flasin për idelinë	94
Thonë	95
Më dëgjo për herën e fundit	96
Dy zemra	97
Ad absurdum	98
Pandora.....	99
Më prit	100
Dëshira e fundit	101
Pikturë e varur në dhomën time	102
Ëndërr këmbëshkurte	103
Qielli versus toka.....	104
Dikur	105

Buzë Drinit Dita qëndron	106
Fleta e fundit.....	107
Shah kundra natës	108
Ata	109
Atje më dërgo	110
Refugjate	111
Bardhësi e premtuar.....	112
Udhëtim	113

Dedikuar prindërve të mi

Këmisha e bardhë

Duart e mia në duart e ngrohta Tuaja ecësia, ashtu e shkathët dhe kureshtare, si gjithë. Botën kisha para meje ku të gjitha ëndrrat u shtriheshin drejtë ardhmërisë sime. Mirrnin nga të gjitha anët rrugët, plot shpresë se ku vallë do shpien ato.

Mirëpo, kur mendoj tani, në trupin tim të pjekur dhe mendjen time të pjekur e cila i kapën gjërat pragmatisht, atëherë isha thjesht duke ecur drejt ëndrrës së një vajzeje gavranase: drejte shtëpisë së mallërave në Gjilan. Aty ku ëndrrat mirrnin formë të ngjyrave në objekte të ndryshme; një kukëll, një lodër, një kurdel, një unazë me zemra.

Në duart Tuaja ecësia dhe si shpeshherë kërkoja gjatë rrugës të më ngritnit lartë, hopaaaaaa, e unë të shijoja pakës ndjenjën e fluturimit, ndjenjën e fëmijërisë afër sigurisë prindore. Ngjyrat e shtëpisë së mallrave atë ditë më janë dukur së hyri më të zbehta sesa kur dola nga aty. Mirëpo prapë se prapë i kujtoj....deri në atë moment kur unë në raftet e shtëpisë së mallrave takova një copë ëndërr vajzërore: këmishë sikur në botën e princeshave, më e bardhë sesa ëndrrat e fëmijëve. Mirëpo sigurisht, kur mendoj sot, nuk ka shkëlqyer assesi sikur sytë e mi atë moment. "Hë, babit, të pëlqen kjo këmishë? Uha, po e shtrenjtë qenka. E din ti, babit, që gjërat e mira nuk duhet gjithë të jenë të shtrenjta. Po dinje ti, po dinje të zgjedhësh...", këto ishin fjalët e babit. Unë vazhdova ashtu kokëulur, e pasuruar edhe me një ëndërr tjetër.

Dukej sikurse ajo ëndërr do fanitej e të përzihej diku me ëndrrat tjera madhështore të fëmijëve tjerë në atë shtëpi të miallrave, kur pas shëtitjes sonë në katin e dytë kaluam aty pranë prapë tek ëndrra ime: këmishës sime të princeshës. "A ishte, babit, kjo këmisha që të pëlqeu? Të pelqëu shumë?" pyeste babi me atë ëmbëlsnëi prindore sic e kishte shpeshherë. Të afërt, të përzemërt, plot kujdesë.

„Po, kjo ishte". ia pata kthyer me zë të ulët duke shpresuar të mos kuptojë nga zëri që ishte një dëshirë e madhe. Një lutje e cila e dija që është e madhe. "Sa di unë, ti e ke ditëlindjën edhe ca ditë, apo jo?", ma ktheu babi dhe ma dha në duar këmishën duke më uruar ditëlindjën.

Atë ditë kuptova se cfarë do të thotë gëzimi. Kanë kaluar 20 vite dhe ende e ndiej atë gëzim sikurse të ishte sot. Dhe sot pikërisht e ndiej veten sikur atë ditë. Nuk më edukuat kurrë sikurse të ishte fëmijëria ime një "shtëpi e mallërave" ku ëndrrat mund të blehen kur duash. Më edukuat sikur ashtu sic jam tani: mirënjohëse! Mirënjohëse për edukatën e dy prindërve më të mirë në botë. JU DUA PA KUF!

Ky vit filloi me mirënjohje e jo me ëndrra të shumta. Këtë vit fillova më një mësim: të jetoj ëndrrat, të jetoj momentin dhe mos të ëndroji jetën. Tingllon lehtë, mirëpo është shkollë për jetë. Eh sot, sot kam privilegjin të e jetoj.....Falë Zotit!

Zürich, fillim i 2007

Cikël I

Lartësime

Loja e jetës

O sa të çmoj o jetë, o perëndi
Sa më këndon shpirti -

Si një zog të posalindur
Më dhuron erë
Më dhuron fluturimin e parë
e me hudhë herë për tokë herë për qiell

Meksikë– Palenque, 20.04.2000

Bardhësia e plisit

Këmbët të futura në kridhë të luftës
ai u ngrit si shqiponja mbas atakës
të një bishe farefliqët.

Ik o gënjeshtër e lashtë, ik o shtrigë e
maleve të mos këndojë paqa këngën e luftës.

O plakë e dheut të bardhë,
mos O lejo gënjeshtren të fitojë mbi
këngën e paqës.
më lër ti këndoj
ardhmërisë dhe të lirisë.

Ja pra, plisi prapë i lartë në bardhësinë e tij!

Wettingen/Zvicër, 25.06.2000

Flutura mbynatyrale

Mos ke lenë ti duart në gjoksin e panjohur,
ti flutur e bukur?

Mos ke folur gjuhën e egërsirave në kodra?

Jo, mos më këndo tinguj të zhytur, mos më
shiko ashtu si një ëndërr në burgun e zi.

Këtu jam dhe kam qenë gjithë kohën.
E tani më shikon si një fëmijë që
mbanë duart në fytyrën të mbushur me lotë.

Më dëgjo,ti më pyete për ekzistencen misterioze.
Ti ishe kureshtare për çlirimin e plotë.
Ja pra unë të jap shenjën e lirisë.

Berikon/Zvicër, 27.06.2000

Mirdita fustanit të bardhë

Ku ishe ti kur unë të kërkova
për të dhënë pak bardhësi?

Guri i shenjtë më preku në qafë dhe ja flokët
më janë rritur.
Prekin ujin nëntokësor dhe marrin frymë të
freskët nga ajo botë pa emër.

Po, ti kupton gjuhën e bishave të greminave
të acarta.
Atjë, në vrimën më të mrekullueshme dhe të fëlliqur
që ka formuar natyra.

Unë pashë bishën duke të gëlltitur dorën tënde të artë.

Fustani i bardhë të qante.

Berikon, 27.06.2000

Rikthim në parajsë

Ç'pate ti me mua o jetë?
Më transformove në një anije që
lëkundet herë poshtë herë përpjetë?

Arrita këtu me një qëllim
Të shoh vetëm pak ndriçim
Ngase hija jote më kaploi pa mëshirë
Valet e forta, uji më perfshinë.

Tani ti o ironike, bukur më buzëqesh,
shpresoj që nuk më përqesh.
Sikur ti në vesh më thua,
ty o gocë unë të dua!

O Perëndi, o bukuri!
Gjithë të përkulem unë ty.
E shenjta aureolë diellore,
të tërën mos më shkri.
Në hijën e krijuesit tënd mua eshtrat më ishin ngrirë.

Natyra më hyri në gjak.
Noton aty, shpirtin nga lumturia më lartëson.
Më dha këtë dhuratë të vlefshme, ajo më ledhaton
që të kthehem gjithë në parajsën tënd'.

Berikon, Korrik 2000

Letër dashurie poezisë

Mbeta nën gurishtën e poezisë.
Më mori nën hekurit, mori frymëzimin tim
dhe më hapi të gjitha dyert e bukurisë.

Burgu i poezisë, dicka e shenjtë, gjëra më e
vlefshme. Këtu unë i shprehi fjalët nga zemra,
këtu notoj si dua dhe nuk më dhemb koka fare.
Zemra ime është burgosur bashkë me të dhe
ajo më jep ushqim mbinatyrar, më mbush plot
liri e ëndrra. As puthja e atij nuk më fal këtë kënaqësi,

Ajo më mbanë.
Me të mbijetoj.
Me të fluturoj.

Londër, 17.07.2000

Malli për Amarin

Ama frymë ta ndezi me pasionin tim.
Afrohu ti, eja të tregoj nxehtësine e dashurisë
të zjarrtë.

Qielli u djeg, shkretira zuri zjarrë, gjitha
këto nuk barazohen me ndjenjat e mia për ty,
për shpirtin dhe trupin tënd.
Mall për at gjoks, mall për ato flokë !
Më merr, me shtrëngo, më gjuaj atje lartë tek retë me
forcën e dashurisë tënde.
Edhe zjarri shuhet pas një kohe, mos
e le të shuhet ai i joni, i dashur, amor.

Londër, 19.07.2000

Treni i mallit

Po të ishe këtu
do të tregosha,
fëllënzë e malit
sa e madhe
është dëshira.
Sa bukur udhëton
ai atje lartë,
kujtimi për shpresën time.

Korrik 2000, Zürich-Berikon

Gjuha e vuajtjeve

Thirrjën e luftëtarit kokëllartë ndëgjova
Mbeta me lule në dorë
Si ta gjej o hënë plakë, më trego
Ku mbeti trimi im i gJORË?

Vetëm shpresën pranë në atë natë të acarshme
Këmbët ecnin rreth e rrotull, nuk arrita gjëkund
Lulën shtrengova fort, era e përzier me borë të tmerrshme
Në zëmer ruajta mindilin që qëndisa me nderë pafund

Më akuzonin pa dije, më frenonin si një bishë
Tregoju hënë e urtë, se ai me thërret
Forca nuk mjafton të lirohem nga prangat, hyrën në mish
Kuptoni, këte mindil të paqës dua t'ia dërgoj timit mbret

Lotët u përzinin me gjakun
Jo, nuk i nënshtrohem as natyrës as hekurit aspak
Lot qielli ra dhe prapë kisha besim
Flokët u rritën, por i shkurtova me merak

Një dorë e artë, e butë më ledhatoi
E burgosur me një mall dhe dëshirë
Dora e padukshme në gjumë më hutojë
Vetëm era do të më qetësojë, ajo ka mëshirë

Hareja ime ishte e bukur, mbreti im paska pushim
Buzëqeshja ime më plagos, ajo më duket e rëndë
Nuk kujtohem kur unë ndieva gëzim
Pa dyshim, ai është tani me vend

Shiko atje, muzë, pëshpëriste fryma e lehtë në vesh
Nuk është kjo çmenduri, ai të jep shenjë
Luftëtari gjuhën e vuajtjeve kupton, ai të ledhaton
Flokët me mua fluturuan, anijën mbuluan, plagët mbretit ja shëruan.

Zürich, 22.08.2000

Përqaftimi me kitarën

Vetëm atë e kishte afër. Oh, sa bukur tingujt e saj!
Më nuk më dukeshin malet si i ka falur natyra,
nuk ishin malet e gjelbërta sikur në fushën e dëshirave.
Dëshira lindi përsëri.
Por tani kishte tjetër fytyrë, kishte tjetër erë buza e saj
Sa zjarrtë mori erën e një druri të vjetër.
Si plaku kur kollitet nga zemra më preku ai shpirtin.
Ky është ai përqaftimi që kam patur në mendje, atë që kam pritur ca
kohë.
Përqaftoi ai kitarën pa mëshirë, mbeta si një zog në fole.
Ai vështrim hyri poshtë në këmbët e mia dhe vallzonte vallën e
dasmave lartë atje deri tek zemra ime; më përvëlooi.
Pa mëshirë ishte ai kur përqaftoi të bukurën që qëndronte patundur.
E puthi besnikën pa kufi dhe mua ajo puthje më la te paqetë, me
mbushi me eposh.
Oh zot, sikur të isha jo kitarë. Revolucion i ndjenjave kjo.
Rrebel ishte ai që shkëputi çdo gjë në at çast, më shkëputi shpirtin fare
dhe më nuk kuptoja qëllimin e femrës.

München, 10.07.2000

Të dua

Të dua sepse humba vetën në ty.
Të dua sepse gjeta vetën në ty.
Të dua si qesh.
Të dua kur mendon.
Të dua kur s'bën gjë.
Të dua kur pëshpërit.
Të dua për melankolinë tënde.
Të dua që përmes teje mësova bukurinë që vret.
Të dua sepse mësova se dashuria do thot edhe humbje.
Të dua sepse për ty do ipsha gjithçka.
Të dua në heshtje.
Të dua për fjalët tuaja të sinqerta.
Të dua për duart tuaja të brishta.
Të dua për frikën tënde.
Të dua që je shfaqur si në ëndërr.
Të dua që të humba si në ëndërr.
Të dua dhe me ty e dua krijuesin tënd që
më tregoi rrugën për tek ti.

Zürich, 19.02.2002

Protokoll i pagjumësisë

Një shenjë.

Shpirtërash të trazuar. Kërkojnë, kërkojnë të palodhur.

Gjithcka është në rregull, krijohet përshtypja.

Zërëra plot konfuzitet, ngjyrat në shikimin e parë të padefinuara.

Gjithcka është në rregull, krijohet përshtypja.

Në rrjedhën e jetës kalojnë sikur bubrreca, të vërbuar.

Shpirt - vetëm fjalë qenka kjo, krijohet përshtypja.

Përreth lisat në heshtje përshëndesin me një hymn.

Natyrë, ah natyrë e gjallë, krijohet përshtypja.

Ecje drejtë asgjësë.

Gjithcka është në rregull, papritmas qetësi.

Valë deti në mëngjes pranvere freskon shpirtin.

Shpirt, tani fjalë definuese.

Fletë e zbrazet, o konfidente e lashtë, më fol, më përqafo, lidhmu qafës!

Krijohet përshtypja se gjithçka është në rregull – dhe rregullat janë gjithcka.

Shiu i vjeshtës më pëshpërit sekretin, gjumë me sy të hapur dhe krijohet përshtypja.

Si një engjull shfaqet vallja hyjnore e natyrës. Përshtypja krijon jetë!

Zürich, 10.04.2002

Dhembje

Dhembje e transformuar në gënjeshtër përmbi të vërtetën..
Po të kaloshe sferën në përjetësi, shpresa do më mundonte..
Fytyrë për mua, deri në amshim...
Çfarë të bëj me shpresë?
Nga gjiri do kisha shkëputur shpresën jetime
dhe të kisha dhënë me vete në dheun pushues..
Që ëndrra ime njëherit e shëndrruar në shpresë pa frymë
të jetë e amshuar.

Zürich, 12.04.2002

Agim i mallit

Në largësi bërtas pa zë.
Jehona ndrydhet në vete.
Barku shtrydhet në tretje.

Verën dikush
vertimën time
shumëngjyrëshe?

Le të jetë pa zë.
Le të flas në ngjyrëlargësi,
nga zemra.
Sa fuqi paska.
Cfarë hapsirë.

San Salvador de Bahia / Brazil, 09.05.2002

Përshëndetje jetës

Mirëmëngjës diell
Mirëmëngjës ngrrohtësi

Mirëmëngjës ditë e re
Mirëmëngjës fat i ri

Mirëupafshim hënë e djeshit
Mirëupafshim në gëzim

Mirëupafshim brenget e kaluara
Mirëupafshim në djep harmonie

Tungjatjeta kthesë hyjnore
Tungjatjeta lum fatbardh

Më zgjatni dorën për valle
Më zgjatni krahët për përqaqim

Itaparica / Brazil, 09.05.2002

Një ëndërr

Një ëndërr që të kaplon me pluhur -
Pluhur vajtimi
Një ëndërr që të prekë tronditshëm -
Tronditje frike
Një ëndërr që nga bukuria të mahnit -
Bukuria nuk kapet
Një ëndërr ku fluturimi të kaplon -
Fluturimi nuk shijohet
Një ëndërr ku ardhmëria të shikon në sy -
Ardhmëria hapë krahë të plagosur
Një ëndërr ku e kaluara
Tregon dhëmbët si një qen i lazdruar

Itaparica / Brazil, 10.05.2002

Prehje bukurie

Mos më merr gjoks krenarie
Si lulja pa ujë në krahë saksie
Frymë e tharë, barkun lëndon
Oh frikë, si thikë që lulën ledhaton

Itaparica / ***Brazil, 07.05.2002***

Burgosje në liri

Asgjë nuk dite të më leshë
përpos dënesjës.
Me fjalë kryqëzove
zemrën sikur ti di më së miri.
E unë lëshoja rrufe dhembjesh.

Në këto ditë përrallore
kasollën mbaj në gji.
Fjala më është tretur.
Heshtja më rri flakë në plagë.
Lot dashurie, ah dhembje pa mëshirë.

Bie një gjeth nga qielli
më rri si zog n'krahorr.
Në dorë i'a hapa udhët,
një zë më çoi n'flokë.
U rritën si krahët të një lisi.

Këndova nga zemra
kokën drejtë shiut.
Asnjë fjalë nuk fola
githë ditën.
Lot të nxehtë mbulonin fytyrën.

Sikur t'a dije
bukuri e rrallë?!
Sa dhembje frymova
për frymëzimin tënd
të largët.
Më të largët.

Chapada-Lakshimi / Brazil- campo siempre viva ,15.05.2002

Proces i dashurisë

Në ëndrra lundrova
Në therra u lëndova
Vetëm një shenjë kujtimi
Të bukurit tim dërgonjani

Në ashpërsi u ndava
Me fjalët e tij u preva
Plagë kam në zemër
Heshtja m'ka lenë pa emër

Ky qenka fati im
Të dashurit tim
Asnjë lule kujtimi ti dërgoj
Dashurinë time t'ia tregoj?

Në largësi, në qiell pikturoj
Sytë e tij hyjnor, të ngrira shijoj
Papritmas zgjohem në buzëqeshje
Në ëndrra paskam lundruar, shtrihem në heshtje

Ah, sikurse të ishte hija e lapsit
Ngjyrë që vetëm zërin e tij
Në mahnitje tretëse, di ta vizatojë
Zemra ime plot mall atë ta ledhatojë
Plagët t'ia shërojë.

Lakshimi - Chapada/Brazil, 15.05.02

Dëshirë e lashtë

Si ç'mu shfaqë
Me guximin tënd
Lëndina e lule
Ylberat më të bukur
Le të ruajnë shpirtin tënd
Diell e hënë
Të rrezatojnë
Gjumë të ëmbël
Të dhurojnë
Bukuria të të përcjellë
Një pend zogu dhembjet
Tuaja të ti shërojë
Vetëm ti më merr
Koka jote n'prehër
Të më flejë
Fyllit zërin lëshoja
Amshueshmërise një këngë
Këndoja

Chapada-Brazil / 17.05.2002

Shëtitje e verbër

Kalova mbi gurë
Fushat shtrat i bëra
Një yll, dy yje
Det yjesh, të gjitha për ty

Qëndrova në maje të kodrës
Të gjitha kodrat do i kaloja për ty
Në eshtje do qëndroja
Vetëm për ty

Lulën vështrova
Buzëqeshjën tënde kishte
Ti që më bën
Jëtë mjaltë, mjaltë të largët

Në rraskapitje djersët më mbulonin
Krahët në ajër i zgjata
Era i ledhatojë, zërin tënd dëgjova
Në kjartësinë e tij humba

Çdo këngë dashurie
Të këndova
Dhembje qenka jeta
Kur dashuria në largësi rënkon

Një të vërtetë takova
Një sykaltërt
As kristali
Nuk do ndriçonte afër tyre

Çdo bukuri magjike
zemrën time burgos në varrë
Varrë dashurie

Jam e lodhur
Këmbët më janë rënduar
Dua të shoh, të ndiej, të përqafoj
Luftë më s'duroj

Tani që gjeta
Në ty një ishull të largët
Tani kur një djep zbulova

Në ty si parajsë të fshehur

Në krahët e tu
Në prehrin tënd
Në sytë e tu
Dua të jetoj

Si një gur në ishull
I vetmuar
Në hapat që bëj
vetëm për tek ti tregojnë
Një kasollë për ne
Oh një vend për ne dy
Gjitha këto
Dua për ne dy

Nëse i lodhur rënkon
Për një pushim shpirti
Mos shiko më largë
Në gjirin tim e gjenë

Do të fali dashurinë
Do të tregoj bukurinë
Do ndiejmë ne perëndinë
Do shenjtërojmë amshueshmërinë

Dy qengjij lozin
Fushat gëzojnë
Malet zbukurojnë
Qiellin përqafojnë

Trupin lëshova
Në krahët e tu
Në shtatin tënd
Në ëndërr e gjeta

Në hije trupin e lodhur lëshova
Në shpirt freski më përshkoi
Ah këtë zemër njeriu
Sa dhembje, sa dhembje do trishtojë ?

Sa dëshira, sa ëndrra
Kodra duhen përqaftuar
Për nje grusht liri

Për nje grusht shpirt të qetë?

Sa erë e lehtë
Kur në qiell një zog
Takova në një botë
Kur dielli më ishte fshehur

Në mendime të mia
Shtrihesh
Një fyll në dorë mbanë
Jetës kënga i këndon

Në prehër tëndin
Buzëqeshjën time ta ofroj
O të gjitha ti fali
Për shumë shekuj ruaji

Kurdoherë në këtë apo tjetër
jetë, këta dy shpirtëra do takohen.

8.05.2002 , Brazil / Chapada

Kënga e fundit

Edhe sa dëshprime
Edhe sa beteja
Duhet të bëhen
Edhe sa mundime

Kur drita mbush
Errësirën
Prapë kjo luftë
Për më të mirën

Besimi thyhet
Edhe sa plaga
Duhet shëruar
Sa rrugë mbyllur

Sa herë duhet
Shtatin drejtuar
Syhapur, lule në dorë
Zemër dhe shpresë shkelur

Hape dorën i vërbuar
Lësho shpatën
Mos mpreh dhëmbë
Hijën ruaj, hapat bëj

Ah, qiell o tokë
Shi e borë
Diell e hënë
Gurë e ujë
Oh lis i rehatshëm
Ju o lumenjë të lirë
Zog në fluturim madhështorë
Oh vale, detin ke amë

Të lumturit e kësaj toke
Të mohuarit e mjerimit
Edhe ne qenkemi pjesë
Ne me prangat në dorë

Tinguj më përcjellin

Një foshnje faqekuqe
Vajin në djep lëshon
Mbi kulm një shpend fishllon

Këpucë të reja
Hapin rëndojnë
Një stuhi e re
Flokët në valle i zë

Po stërgjyshi
Deshi një fyll të kapë
Në dorë, një zë të
Lëshojë në këtë botë?

Po gjyshi
Deshi vallë të le në
prehër plisin e tij
të bardhë ndonjëherë?

Helikoptere qiellin pushtojnë
Qen i zi, eshtrat e tij
I kafshon, vaj i
Mjerueshëm këngën pengon

Në derën e mbyllur
Vrimat në uluritje i kërkon
Të hyj, të hyj, të hyj
Brenda
Një lehje të rëndë herë pas
Herë lëshon
Pastaj mëshire rënkon

Gjumi dyert e hapur
Mbanë
I them më prit rehati
Kësaj dite këngën e fundit t'ia këndoj.

Itaparica/Brazil, 22.05.2002

Frymë

Ah zemra tani rrahë
Ndryshe
Një erë e lehtë
Freskim i dhuron

Itaparica, Brazil/ 22.05.2002

Për poezinë që më dhurove

Një mijë vite nëse pret
të them, poezinë si lule që ma dhurove
me kujtime magjike e uis
në ditët e mia ku
shiu troket në ditare
si lulja që mahnitet pas tij

Në mëngjes kur bora
shkrihet në ëndërra
si mbulesë që ik
gjatë gjumit hyjnor

Në orët virgjine
të thirrjes së errët,
natës së freskët
që sjellë n'krahorë
trishtim rrufeje

Një mijë vite
po deshe
për vargjet që mi thurre
me kujdesë mi dhurove
çdo yllit që do më
shëndrit rrugën
time
do i pëshpëris
mirënjohjeQë të takova
në ikje
kur ajo më ishte dhuratë
për
jetën time
dhe ëndrrat tua

Itaparica/Brazil, 23.05.2002

Ndoshta janë të padukshëm

Mos thatë se ka heronjë ?

Mos do t'më qortosh se duhet hapur sytë e mi ?

Qenkam vërbuar e nuk po shoh ?

mos dhëmbë po mprehi

në mishin e tyre?

Hapat mos po ja fshehi ?

Më thoni se jam e shurdhër dhe nuk i dëgjoj.

Më thoni se jam vërbuar dhe nuk i shoh'?

Unë ja që ju tregoj se ata vajtojnë kotësinë e flijimit

Vajtojnë të qenurit vetëm tregim për argëtim

23.05.2002 / itaparica, Brazil

Labyrinth

ja kështu
shkon ajo
herë të përshëndet
saqë zemra trembet
ah nga bukuria
herë të ledhaton
buzëqeshje dhuron
Të kaplon
ah me trup të tërë
kjo na është dashuria

herë të gërryen
të lëndon
të trishton

ja kështu
përsëri kthehet

Më përshëndet ti
por mos tremb zemrën time më

Më ledhato ti
afër trupin lesho

më dashuro
lëndim më s'duroj

ja kështu
të vardiset ajo prapë

për atë jetoj
me atë do zhdukem

Itaparica, Brazil/ 23.05.2002

Cikël II

Rrënime

Liria këmbëshkurte

As në fillim s'jam
As në mes
Shumicën e rasteve
Me shpirt të plasur
Në fund qëndroj
Si zogun n'kafaz
Ku dritarja e vogël
Liri premtion
Në burgun me krahë të hekurtë
Ku djaloshti para meje
Kalaja ylberash ndërton
E muri pas meje shpinën mbronë
Ekskrementesh njerëzore mbrapa vlojnë

Aty qëndroj
Ku afër fytyrës dielli nga largë
Lind apo perëndon
E zemra ime plot mall
Me flakë këndon
Aty këtu mozaik këngesh

Pse shërbëtorja rrejshëm buzëqesh
Truplidhur, këmbëlidhur
As në filim, as në midis nuk qëndron

Dhembje të shikosh lirinë
Përmes dritarës se vockël
Të trashë
Vuajtje të vështrosht ulësit
Mesin kanë pushtuar
Hapat e mi për ti ndaluar

Dua të ec
Dua të zgjohem
Fluturim të rrejshëm
Bënë
Bartë me qindra
Shumëfytresh, ftyra të ngrira
Ku vetëm foshnjat buzëqeshen ëmbël

Vaj

Vaj më përshkonë
Kur shoh bukuri
Që rrejshëm fillon
Zemrën pushton
E pastaj gjumin mundon
Ditën shkurton
Trupin mpinë
E ëndërra me laps vizaton

Mos më ngrehë drejtë fundit
Vetëm e vetëm nëse ti kërkon
Destinim të rrejshëm
Kjo është tradhëti
S'do gjej o jo
S'do gjej kurrë liri

Brazil-Portugali, 25.05.2002

Ëndërr e vërtetë

Ulur, kokën poshtë
Burrë gjysmëlakuriq
Më priste
Por nuk thërriste
Humba frymën
Duke kërkuar
Përqafim në djep
Djaloshtar
Dhomë gjysmë e mbyllur
Dera rrinte hapur
Ku zërat pa jehonë
Grryenin, grryenin
Përgjegje të frikësuar
Unë me shall e mbuluar
hulumtoja
Vetëm e vetëm
Për të gjetur
Në ëndërr
Trupin e tij të lidhur
Me duart e shpirtit tij
Në mijëra vargje
Të thurrur
Por kurrë të përshkruar
Të luftuara me thika
Gjuha e sëcilës
Është frika

03.06.2002, Zürich-Niederdorf

Memorandum

E skuqur, me dashje e akuzuar
Fustani si siluetë
Ethe në gjunjë
Dora dridhet
Vështrim andej
Dëshirë këndej
Nuk kuptoni jo
Janë fjalë të zjarra
Që i dëgjoni
Nga shpirti tim
O i gjori vëshgues
Mendoja
Kur dëshirat
Kurrë të pushuara
Thërritnin
Një emër
Një emër,
nuk ishte ai i imi
Sikur të dëgjonit, vesh ?
Sikur të shihnit sy ?
Oh se çfarë varrë
Kjo zemër mbanë
Për tjetrin
Emër
Kurrë të harruar

Zürich, 03.06.2002

Për njërin ndër të mjerëve

Asgjë më asgjë
Hija do te hajë
ne skajet ku ti e ke dërguar vetën

Gënjeshtër të buzëqesh
e ti i beson.
Të ndjekin hapat e pakryer
Si një torzo ec shtigjeve
të jetës
Edhe qiellin ti e poshtëron
Por çka nesër?
Nëse gënjeshtër të gëlltit
Nëse ajo ashpër një kënge ta këndon
ti do i besosh,
me trurin tënd ?

Zemra jote
ku ka mijera vrima tani e silueta..
Siluetat Siluetat
Vrapojnë, shtirrën,
të lidhën për fytyrë
Siluetat prapë, jehona ndrydhet
Një qen në një qosh zgërdhiet
ku ererat të pështyjnë në fytyrë
dalngadalë gjakun ta pijnë
dhe ti as atëherë s'do mësoh
O njeri megalloman
I mjerë edhe hijën tënde
do e pershëndetësh
E nuk do vësh
I mjerë do vdesësh
dhe emrin tënd në prehër
të gënjeshtres do leshë
kurrë konfidente,
jo s'do kesh

Zürich, 13.06.2002

Nënës

Nënës, e cila më është dëshmia më e madhe
për dashuri të singertë.

Lulet dhe gjithë ngjyrat të takojnë ty
si dhe lumturia që shpeshherë është e fshehur
Në ty shoh të vërtetën nënë .
Ti vetë je bukuria dhe të dua
aq fort saqë gjithë do vuaj
nga paaftësia ime
për të ta shprehur të tillë.

Zürich, 14.06.2002

Nëse më kërkon

Edhe nëse
Në thika ndahesh
Në therra përbëhesh
Kur ti rrufe zemërimi
Lëshon
Shigjeta shpon
Shpinë shpaluar
Në agim apo perëndim
Unë do jam këtu
E atje ku ti me hapat pa gjurmë
Më kërkon, s'do jam

Këtu do t'më gjesh
Shpinë cullakuar
Syshpuar

Zemrën time sërish
Me dritë vërbuese
Prapë në heshtje kërkon
T'ia thuash vuajtjet

Lule në dorë
Mbaj
Diellit e hënës
Këngë elegjje
Shpesh të vajtuara
Të përqafluara
Ia këndoj
Që të shkosh
Për tu kthyer
Sërish.

Zürich, 20.06.2002

Loja dhe frika

Cfarë kërkon
Nga rrota misterioze
Kur nuk din se cfarë
Nuk beson
Edhe nëse deshe
Në mrekulli
Në mëngjes
Në dhembje
Në jetë
Kur vuajtja e lulës
Së rrahur, ndëshkuar
Lëshoi
Ujë nga trupi i abuzuar
Për pritje e mallkuar
Natën uruar
Dikur e shenjtëruar
Papritmas si në ëndërr u shfaq
Aty ku ajo deri në orët e vona shtirrur
Buzëlakuriquar
E zemërkryqëzuar frymonte
Atëherë pasqyra plasi
Nga bukuria tretëse
Nga ngazëllimi
Kur pikëllimi
Errësirës dorën shtrëngoi
Sa kupi armiku
Për gjynah!
Në sabah!
Kur djaloshi para dorzimit
e vasha pas
humbjës shpirtin
gjetën në qiell
e trupet dridheshin
Njëri prej tyre
Duke përtypur
Ëndrren kënaqej
Në shëtitje,
Në
Mjegulla

Zürich, 22.06.2002

Kulla

Kulla tymosej
Kujtimet në mjegulla
Gjurmët trazuan
Në kazan me dreqin
U trashëguan
Me dashje padashje.

Zürich, 22.06.2002

Engjuj, engjuj

Ferr
në syrin tim e në zemren time
ku gjoksi më është hapur
As frika nuk e mposhtë më
Jo, nuk e mposhtë
Copa ferresh rreth meje
qajnë nga bukuria
botërore

As flakë
As zjarrë
As thikë
Asgjë

nuk më

shuan

asgjë

kurre, jo

nuk më

shuan

engjujt vallëzojnë natën,
në shtatin e qiellit
i cili qanë yje

dhe nga secili vjen e shkon
një tjetër

Në qafën time ku
dallëndyshet më s'kane vend
Ikin, tmerrshëm nga trishtimi
Ku edhe epshet
ikin nga hija e vetë
aty, këtu
unë do gjej
gjithë një vend

kur zemra qesh
e shpirti fluturon
një natë të vonë
një engjull
një djep kërkon

Zürich, 20.06.2002

Jetë e pafundë

Flejë qetë shpirti im
flejë qetë
ëndërra ime

Flejë qetë
krenaria ime
flejë qetë
shoqja ime

e pafundë

Në dashuri
Për ty
dhe mua
Për ne
Për një jetë të pafundë

Zürich, Korrik 2002

Fjalë të pathëna

E di, ndoshta do kalojë edhe kjo
Por s'mund dot të shikoj se si
ti sillesh verdallë kur shiu qeshet
E hëna vajton në supet tuaja
Bukuri që vret është kjo.

E di, ndoshta do kalojë edhe kjo
Mirëpo, motër e dashur
Të kam thënë ?
Të kam thënë ndonjëherë
Se sa të dua dhe të çmoj ?

Të kam thënë unë se më je lule
shumëngjyrëshe
që ëndrrat tuaja më janë dritare të
vizatuara me ngjyra natyrore?

Të kam përqaftuar ndonjëherë motër e dashur
Ashtu se siç e ndiej tani të përqaftoj
Ndoshta do kalojë edhe kjo një ditë
Mirëpo e di
Që kurrë s'do kalojë
dashuria
ime për ty
Për një motër
Si në ëndërr
dhe
e kam jetë
me vella të bukura transparente
që nuk kapet dot.

Nëse ti je e vërtetë, hjyneshë
Atëherë gjithçka do jetë

Ndoshta kalon edhe kjo
Por kurrë dashuria dhe krenaria ime
Për një motër
Si ti.

Zürich, 11. korrik 2002

Një vend për dashuri

Një kopsht me lule,
me therra,
erë penetrante
rrallëherë
erë e lehte.

Dashuria?
çfare qenka dashuria?

Gjithçka në kohën tonë të pakohë
Gjithçka
dhe nuk e kuptojmë

Ndoshta
dashuria qenka thelbi
Ndoshta nuk është gjë tjetër
Që duhet çmuar, si çdo gjë
Që do frymë
Do një vend

Si një zog që do hapësirë,
si një lule që ka nevojë për ujë

Është shumëngjyrëshe
Plot befasi

Plot dhembje
Dashuria

Zürich, 11. korrik 2002

Animale

Mjegull mbretëron
Në qoshe
Në udhëkryqe
Ku njeriu
Pa sy
Pa veshë
Mjerimit i buzëqesh

Zürich, 17.07.2002

Babi im

Babit, i cili fle me zjarrin

Babit, të cilit i takojnë ëndrrat dhe dora e pastër
Për t'më ndërtuar një kopsht lulesh dhe jetë përrallore
Plot magji

Babit, i cili ecë me ballin lartë drejtë diellit
Fluturon me krahë të lënduar
dhe buzëqeshet me çdo qenie botërore e përtej

Zürich, 17.07.2002

Pa titull

Në heshtje noton
Edhe pse e lëndon
Supet ja rëndon

E unë rrezatim frymoj në pluhurin
E hijës së lehtë..

Zürich, 17.07.2002

Largësi

Një frymë, vetëm një frymë
Të atij
Në mëngjes apo në orët e vona

Një tingull, ah një tingull
Për t'më futur në skajet e vuajtjes,
Mallit tim
Vetëm një fjalë do mjaftonte të marrësh prapë
Në duar dashuri të plagosur

Gjithcka nga ti lëndon dhe ëndrra te pluhnosura ngjallë
Kujtim i bardhë
Kujtimi për ty
Po lotin kush ma sheh ?
Dhembja do largohet dikur ?

Syri yt në kujtim timin
Zëri yt në largësi pushon
Më don njëherë të të them që
gjithë të deshta ?

herën e parë
Kur mu afrove
Unë zemrën time gjysmë të mbyllur
Gjakova në fjalët tua
Për tu shëruar

Ah, kur zemra trembej, rrugët tona
Të largëta me çdo ditë u afronin
E tani asgjë më
Përpos konfidentës sime, dhembjes

Zürich, 25.07.2002

Misterioze

Ç'më vyen jeta

Fryma

Kur unë lumturinë as trishtimin se pranoj ?

Ç'më vyen dashuria

Liria

Kur ajo nuk beson në mua

E as unë nuk e përqafoj ?

Ç'më vyen drita

Dielli

Kur unë mendoj për natën e kaluar dhe me mall

E kujtoj ?

Ç'më duhet koha

Kur unë nuk dua t'a kuptoj ?

Ç'më vyen një buzëqeshje që zemrën tremb

E prapë shkon ?

Ç'më duhet, oh ç'më duhet kjo pendë që kurrë

Nuk do kuptojë gjuhën e shpirtit tim ?

Ç'më duhen ëndrrat kur aq shpejtë ikin dhe mashtrojnë ?

Ç'më duhet, ç'më duhet tani emri im

Që nuk ka kuptim ?

Ç'më duhet shpresa, kur ajo shkelet çdo ditë ?

Ç'më duhet zemra, kur ajo vajton ?

Ç'më duhen gjithë këto, kur ti më nuk je?

Zürich, 25.07.2002

Pranë ditës

Dita shkelmon aromën
Zemrat e njerëzve në harrëse i thërret
Kafet, gjestet
Gjurmët fëmijërore i mbulon

Zogu nga largë vështron
E unë përspëri në rrjetat e jetesës
Me vështrim ngrykës
Dehjës shoqe i behëm

Zürich, 25.07.2002

Zbrazëtirë

Konfidente
O një konfindente
Desha në ketë jetë
Në këtë çast
Kur enigma
Ah, kjo zemër
Një qosh, ngrohtësi
Prapë kërkon
Bosh, bosh është
E unë
unë asgjë
Përvec ëndrrave
Që frymojnë zbrazëtirën e
Të ashtuqajturit
Njeri.

Prishtinë, 14.08. 2002

Rrëfim

Asgjë s'deshta përpos
Dashuri
Të cilën vetëm në ëndërra takova
Kurrë nuk e gjeta

Asgjë s'deshta përpos
Një pikë qetësie hyjnore
Që ndoshta dikur do e gjej
Vallë do me takojë edhe mua ?

Asgjë nuk deshta përpos të fali
dashuri
Vallë a do më kthehet dikur?

Prishtinë, 16.08.2002

Natë në vendlindjën tënde

Pika, pika
Shiu nga Prishtina
Rrjedh në veshin tim
Sikur dhimbja e kujtimit për një
djalosh trim

Melankolik i ëmbël, i pafund
E zbathur kaloj trupin tënd
Të brishtë pa prekur dot

Kujt ti them përpos heshtjës
Që të deshta dhe nuk ju pendova
Humbjës tënde?

Në ty gjeta, vetëm gjeta
Kryeforti im i fildisht

I sheh fëmijët, tani lozin në hapsirën
e ardhmërisë imagjinative
Ata frymojnë
Mbi qiellin e kaltërt

Lamtumirë, lamtumirë
Bukuri e parë dhe e fundit.

Prishtinë, 16.08.2002

Konferencë diabole

Ku është dielli, ku?
Seç këndon errësira
Një këngë
Djali vallzon mbi tavolinë
Kaplön zemra të llahtarisura
Ujku përreth uluron
Krahë me krahë me dhelpren
Që të tretet e gjithë kjo
Nën diellin

Zürich, 21.10.2002

Dëshira për tretje

Ah, vlo zemër
Fluturo mbi zjarrë dashurie
Krah për krah me dhembshurinë
Përpëlitu në valë deti
Me lot të dëshirës
Përplasu në erërat e kopshtit hyjnor
Dehu nga buzëqeshja
E fëllënzave të bardha
Thuaji lamtumirë diellit të djeshit.

Zürich, 21.10.2002

Prapë ti

Për një çast të pashë
Mu shfaqe
Në mjegulla
Sikur at ditë
Që u ndamë
Me zjarr

Zemra ime s'di asgjë
Përpos të të thërras
Vallë ku ndodhesh ?
Ku u tretën ëndrrat tona?
Ku na mbetën rrugët e largëta ?
Emri yt, një drithërime
Në trupin tim
Kujtimi për ty,
therra të pafundë
Dëshira ime, e fanitur
Diku në udhëkryqe shtegton
Ku sillën akoma verdallë
Shpresat e mia.

Zürich, 21.10.2002

Lodhje

Oh, edhe një shenjë
Drejtë ishullit
Kur në veshin tim
Ende tingllojnë valet nga
Përmbysja që shpirt trazoi.

Zürich, Nëntor, 2002

Përjetësi

Me gjak e shpirt
flas tani në këtë natë
ku engjujt qajnë
edhe me ritëm këndojnë vargje elegjie

Dëshirat le të shuhen
prej nga vjen dhimbja
ime e pafund

Ëndrrat si pallat kristali
le t'i merr me vete
Le të shëndritin ato
Në hapsirën e asgjësë

Që të mbretërojë
sonte vetëm heshtja
E une dua të fle në gjirin e saj hyjnor
Qëte dua të tretem.

Zürich, 08.11.2002

Buzë liqenit

Nostalgjinë si shoqe
besnike mbaj ne gji
Përreth meje zogjtë shpojnë mjegullën

Tinguj dimror trazojnë ndjenjat.
Shtrohet pyetja edhe sa herë
do rilind apo vdes ky shpirt i imi ?

Shtrohet pyetja se sa dhembje dhe gëzim
duron ?
Sa rrënime dhe sa fluturime ?

Zürich, 22.11.2002

Qartësim ndjenjash

Nuk më mungon ai
që nuk diti të shenjtërojë.

Nuk më mungon qenia e tij
që nuk respektoi
ngjyrat hyjnore të dashurisë qiellore
të dikurshme.

Më mungon besimi
që mbushi jetën time
gëzimi dhe shpresa për
dashuri përrallore.

Zürich, 22.11.2002

Qeshu

Qeshu edhe kur nata afrohet
Me vete sjellë errësirë

Qeshu edhe kur ke ftohët
Dhe në horizont s'sheh rreze

Qeshu edhe kur drita e fundit shuhet
Qeshu edhe kur s'ka asgjë më për të qeshur.

Zürich, 22.11.2002

Mesnatë

Krahët e lehtë të
mendimeve plot ëndërra
takova.

Një engjull lehtas më buzëqeshej,
shpresat prap të ndezura
u fanitën me gjumin tim dhe
asgjë s'mbeti përveç hënës.

Zürich, Tetor 2002

Më nuk dua

Të prita ku nuk pritej asgjë më.
Në heshtje mbaja vetminë
tënde në gjoks, aty ku
edhe madje djalli do lotonte
paqë.
O prapë një zë!
C'është kjo psherëtimë në
këtë kohë të papritur?
Ku na mbeti vala që mbulon dhimbjet,
ku mbetën fjalët e ngrohta?
Më s'dua të pyes,
më nuk dua.

Zürich, Tetor 2002

Edhe një ndarje tjetër ultimative

Shko dhe me vete merri ëndërrat tona
që dikur zemra gëzoshin

Shko dhe bashkë me ty merri
shpresat që pata

Shko dhe jeto edhe për mua.
Shko aq bukur siç erdhe.

Zürich, *nëntor 2002*

Kur të kujtohem unë

Shtigjeve të kujtimit
kur ti shëtit
athua do më gjesh aty afër?

Kur ti, yll i vetmuar
prapë do dashurosh
athua të përkujton
drithërimen tonë?

Në mëngjes, kur
mjegulla fashitet,
kjartësinë qiellore trondit,
do vëresh ngjashmërinë
e saj me vetminë ?

Kur një zog me krahë të thyer sodit,
a do t'a rikujton
plagën e ndarjës sonë?

Zürich, 15.09.2002

Mirënjohje

Ti më mësove vuajtjen dhe mallin
Ti më mësove se çfarë do të thot harresë
Ti më mësove se ç'është kujtim i dhimbshëm
Ti më mësove se çfarë do të thot largësia
Ti më mësove se sa dashuri kam të dhuroj
Ti më mësove se sa unë mund të duroj
Ti më mësove se çfarë do të thot dëshprimi
Ti më mësove se çfarë do të thot dashuria

Prishtinë, 26.12.2002

Ti

Ti, që erdhe ne stuhinë e madhe
të qetësisë sime.

Ti, që preke lehtas shtatin e shpresave
të mia të mbuluara me shallin e lodhjes.
Ti je ai që më bën të lulëzoj.

Zürich, shkurt 2003

Të humburit

Të humbur i dashur,
o krijesë hyjnore në kopshtin e erërave misterioze.
Të humbur jemi .

Të humbur o lule,
e pavyshkur në fushat e shpresave jetësore.
Të humbur jemi.

Të humbur o margaritar,
në detin e pafund të mallit tim.
Të humbur jemi.

Të humbur o dritë,
e shumëpritur në ërresirat tokësore.
Të humbur jemi.

Të humbur o i humburi im,
në mjegullat e rrugëve plot dredhina.
Të humbur jemi.

Të humbur jemi,
ne që humbëm rrugën për tek njëri tjetri.

08.02.2003

Një jetë

Një jetë plot ngjyra,
plot ëndërra dua.
Një jetë plot zjarr,
plot pasion dua.
Një jetë plot erë,
plot liri dua.
Një jetë plot gëzim,
plot dashuri dua.
Një jetë plot dritë,
plot shpresë dua.
Një jetë plot det,
plot mall dua.
Një jetë plot dëshirë
plot fëmijë dua.
Një jetë plot lule,
plot bukuri dua.
Një jetë e dua,
një jetë si kjo e imja.

Zürich, 25.02.2003

Dhurata nga perëndia

Juve Ju pëshpëris, engjui krahëlehtë
Juve Ju përqafoj, erëra hyjnore
Juve Ju buzëqeshi, foshnje të pafajshme
Juve Ju ëndërroj, lartësira qiellore
Juve Ju nderoj, hero të lashtë
Juve ju kujtoj, dhurata të perëndisë
Juve ju dua, Ju që më mbani në jetë.

Zürich, 28.02.2003

Kur dëshira flet

Sikur era kur fryn, e lirë dua të lëviz.
Sikur pikat e shiut, e shoqëruar dua te bie.
Sikur një yll në qiell, e lirë dua të shëndris.
Sikur një rrugë kurrë e shkelur dua të jem.
Sikur një kënge kurrë e kënduar dua të tinglloj.
Sikur një buzëqeshje kurrë e parë dua të gëzoj.
Sikur një rreze drite në dimer dua të ngroh.

Zürich, 05.03.2003

Porosi

Lëre haptas një vend në zemrën tënde për mua.
Ashtu siç shndërrohet vera në dimer të acartë,
ashtu edhe mund të lind prapë pranvera e lulet të lulëzojnë.

Mos harro emrin tim i cili dikur mbushte qiellin.
Mbaj kujtimet tona me kujdesë,
janë sikur fletat e një trëndafili në vjeshtë;
Prapë mund të ringjallen.

Zürich, 06.03.2003

Lajmi i parafundit

Asgjë më, asgjë s'mund të dhuroj
Dielli është fshehur
Lumi po qanë
Zogu pa krahë s'mund te fluturojë
Sikur dashuria që pa besim s'mund të lulëzojë

Asnjë më, asnjë flakë dashurie
Nuk mund të ndiej
Të gjitha t'i fala ty

Më jep vetëm një buzëqeshje
Që të mund të frymoj edhe më tutje.

Zürich, 19.03.2003

Malli për qiellin

Kur ti brigjeve ec
Unë do jem atje ku zogjet pushojnë
Nëse më kujton, mos më kërko
Do jem më largë sesa trupat tonë

Në fluturimin që gjithë kam adhuruar do jem
Në luhatje me vetminë të cilën mund të ndiej
Vetëm një lule pa ujë, një zog pa krahë
Apo një fëmijë pa nënë

I madh është ky mall i imi
që shuhet vetëm me gjumin e pafund
Dhe vetëm foshnjat janë të lumtura
E unë buzëqeshem me engjij të llahtarisur

Prandaj thithe ajrin me gëzim dhe jeto
Sepse çdo buzëqeshje e jotja
Do më falë mua krahë
Për tu kthyer sërish në follenë tonë

Zürich, 04.05.2003

Iluzion

Shumë e ëndërrova
Një herë e takova
Për gjithë e humba!

21.06.2003

Na ish njëherë

Dikur qielli qante gjethe nga lumturia
Që binin në dorën time sikur nje fëmijë i posalindur
Në krahë të nënës.
Tanimë as ngjyrat nuk mund t'i dalloj.

Dikur kuptosha cicërrimën e zogjëve
Tani nuk kuptoj as gjuhën e zemrës sime.

Dikur trupi im ishte një zog krahëlehtë
Tanimë pothuajse as këmbë nuk kam.

21.06.2003

Shpendit krahëlehtë

Një mijë herë të pashë në ëndërr
Krahët tu të artë shëndritin gjithë

Në fytyrën tënde o mik i lashtë, shoh mirësi
e cila prore më është fole ç'lodhjeje

E sheh diellin?
Ashtu siç ai ngrohë edhe ikën prapë,
ashtu më je ti

Nëse në gjirin e harresës së pakufi
pushon dhe lule parajse kërkon,
mua do t'më gjesh tek kroni i kujtesës.

20.08.2003

Album i humbur

Margaritar i vrazhdë
Ëndërrimtar që kopshtin e poezisë
ujit me fjalë të pavdekura
E sheh lartë qiellin siç të fton
t'ia këndosh këngën e elegjisë?
Jo, nuk e sheh,
në shpirtin tënd fle ai,
i pakufi,
kaltërsinë e syve tu ka.
Margaritar më ishe ti, i nguluar
në albumin tim të kujtësës
që faqe më ska.

5.9.2003

Ai

Në sketërrë shtegton ai
vëzhguesi i magjisë

Në dritë vallzon ai
Pishtari i trimërisë

Flutura ëndërron ai
Krimbi i lektisur për qiellin

Dhe vetëm në heshtje
është ai që është.

18.09.2003

Dy lotë

Dy lotë të pastër
si shpirti yt
derdhën mbi tryezën e dëshirave
Dy lotë të pastër
si nuri yt
vallëzojnë me valet e lumturisë
dhe me hov shpërlajnë
çmendurinë e ksaj toke
që vite me radhë ti kurorëzove.

Zürich, 26.09.2003

Fragmente të vjeshtës

Gjethet me ngjyra të ngrohta
vjeshtore sikurse vallëzojnë
vallzerin nga lartë në tokë,
sikur shpirti im që lartësohet
dhe herë pas here rrëzohet.

Qielli i ngrysur thërret
shpresat njerëzore t'i mbajë
si trofenë e një mashkulli
gjysmëlakuriq mbi zemrën time.

Dhe gjithëkund shoh gjurmët e tij.
Harresë dëshiroj, por kot luftoj.
Më në fund mbulohem
Me melankolinë e vjeshtës
Dhe ujis kujtimin tim
Me lotë dashurie.

Zürich, 23.10. 2003

Rosa Maria Arroz

Atje ka lule me ngjyra të ndryshme
Atje ka shpresë, që shihet në çdo fytyrë
Atje ka ëndërra, që shpirtin ushqejnë
Atje është engulli im, me fustan të kuq

Me fytyrë të zeze dhe zemër të bardhë
Kalon shtigjeve të përjetësisë
Dhe herë pas here papritmas
me shfaqet nuri i saj hyjnor

Me fustan te kuq,
me ftyre të zeze dhe zemër të bardhë
Engjulli im, Rosa Maria Arroz.

Zürich, 31.10.2003

Fjalë e fundit

Edhe pse zemra thyhet,
ajo rrah prapë së prapë,
tha ajo
Flokët i mbante anash,
të gjata dhe të trasha,
simbol i pasionit të saj.
vuajtjet kishin shkruar testament ne fytyren e saj..
Engjulli i vdekjes i trokiti në derë
Për ta gjetur krahëhapur në buzëqeshje.
Edhe pse i vdekjes,
ai mbetet engjull, tha.

Engjulli
në krahë i la
një trëndafil të bardhë.

Ajo ditë me ktheu buzëqeshjen.

Zemra edhe pse thyhet,
ajo rrah prapë së prapë.

Zürich, 23.11.2003

Yll i këputur

Të gjitha lulet që mblodha
gjatë jetës sime t'i fala Ty.
Bashkë me shpresat e mia
shumëngjyrëshe për dashuri.

Me duar të zbrazëta tani kërkoj
prapë aromën në lule të zbehta
dhe nuk e gjej dot.

Syri im që në Ty pa bukuri hyjnore,
tanimë nuk di të magjepset më gjë tjetër
përveçse me një buzëqeshje të një
foshnjeje të pafajshme sikur dashuria sonë.

Nuk vajtoj dot, jo.
Për mua dielli nxehë gjithnjë, kur e di se
legjenda e dashurisë sonë që u shua
si një yll i këputur,
do shkruhet dikur në librat e dashurisë së çiltër.

Birmensdorf, 19.12.2003

Pranvera viti 0

Të kujtohet pranvera e bekuar,
Ti që prore ushqen kujtesën time?
Të kujtohen ngjyrat e saj
që i ngjanin shpresave tona për ardhmëri ?

Dikur ne shëtisnim rrugës së dashurisë
Ti, me krahë të thyer
E unë, e etur për sytë e tu.
Natën provonim ti zbresim yjet
e në agim rrezet e diellit.

Tek udhëkryçi, ti vazhdove
rrugën tënde virgje për
tek ëndërrat
Kurse unë vazhdova të ëndërroj
rrugën për tek ti.

Zürich, 23.12.2003

Endërr pranverore

E strukur nën hijën e pemëve
Kujtoj pranverën e kaluar
Që lulëzoi bashkë me neve
Dhe ëndrrën tonë të praruar

Me zemër të vetmuar
Shikoj lartë në qiell
Pajtimin në çdo re duke kërkuar
Ti athua fle në diell?

Syte e tu, zjarrë i papushtuar
I shoh në rrezet e tij
Kur do vie ajo ditë e bekuar
Se zemra mu bë hi

Dora jote befas më ledhaton
Shpirt i trazuar, o shpirt i im
Sa kohë të gjatë të kërkon
Që tretet me vite në mërgim

E mbuluar me gjethe pranverore
Vërej që vetëm ëndërr ishte
Vazhdoj të të kërkoj prore
Në çdo pranverë që vie

Zürich, 14.02.2004

Ironia e të qenurit njeri

Ata janë
Ata s'janë
Gjatë ditës kërkojnë natën
Gjatë natës veniten për ditën

Ata shohin
Ata s'shohin
Kur vështrojnë qiellin
Mendojnë për valet e jetës
Kur përjetojnë valet e jetës
Mendojnë për qiellin

Ata flasin
Ata s'flasin
Kur flasin, shpesh lëndojnë
Kur heshtin, harrojnë fjalët e bukura

Ata flejnë, ata s'flejnë
Gjatë ditës ëndërrojnë
Gjatë natës jetojnë syhapur
O Perendi, c'na fale këtë gjysmë-jetë ?

Maj 2005

Sygjelbërta ime

Sygjelbërta
ka zjarrë që në gjoks i gulon
Sygjelbërta
ka flokët e një luaneshe
që jetën me epsh jeton
Sygjelbërta
ka vrullin e një vullkani
të djeg, të përvëlon
Sygjelbërta
ka ëndërra, ka shpresa
që një shpirt i rëndomtë nuk
mund t'i përballojë
Sygjelbërta
ka guxim, ka forcë
që çdo kufi kalon
Sygjelbërta
është pasioni im
që kurrë s'mbaron.

Zürich - Stuttgart, 19. qershor 2004

Cikël III
Bardhësia e premtuar e
Pandorës

Në botën time

në botën time nuk ka smirë as xheloz
zemra ime është pakufi
në botën time nuk ka urrejtje
unë ushqehem me aromën e dashurisë
në botën time ka gëzime, ka dëshprime
unë i shprehi dhe nuk ngurroj
në botën time mbretëron sinqeriteti
edhe pse shpeshherë e verteta vret
në botën time nuk ka vetmi
unë buzëqeshem me çdo qenie e përtej
në botën time ka ngjyra nga më të ndryshmet
dhe unë mbulohen me secilën prej tyre
në botën time unë nuk lëndoj njerëz
cdo njeri është fije e rrjetës së quajtur jetë....

Zürich, 25.04.2005

Shkaku yt

Krenaria vete jam unë
Sa herë rrënove murët skaj zemrës sime
Sa herë shkela mbi krenarinë time
Shkaku yt

Forca vetë jam unë
Sa herë kam ringritur kokën lartë
Sa herë në dy gjunjë kam rënë
Shkaku yt

Shpresa vetë jam unë
Sa herë jam ringjallë nga vdekja
Sa herë jam shkatërruar
Shkaku yt

Dashuria vetë jam unë
Sa herë kam sakrifikuar nderin tim
Sa herë kam urryer
Shkaku yt

Zürich, 12.11.2005

Flasin për idilinë

Psë flet për ishullin dhe idilinë
Kurse kurrë si ke parë në të vërtetë
Vetëm në ëndrra i ke përjetuar?!

E sheh atë orën atje?
Ajo numron sekondat në të cilat
Ti ke mundur të thuash: „Po, po jetoj!“

Eh, pikërisht ajo orë të përkujton
Se sa ke përjetuar ti idilinë.

Sa je e gatshme të e përjetosh
Dhe të bërtasësh : » Ju dua, Ju dua. »
“Dhe Ju lutem, më falni për padurimin tim”

Zürich, 23.11.2005

Thonë

Thonë se dashuria është një lumë plot lule të bukura, etj
Thonë se jeta është plot bukuri dhe befasi etj
Thonë se njerëzit takohen dy herë në jetë etj
Thonë se duhet t'i mbyllesh kur puth dikë etj
Thonë se duhet jesh i vendostë në jetë etj
Thonë se duhet të jesh i lumtur etj
Thonë se duhet të qeshesh etj
Thonë se jeta ka kuptim etj
Thonë se duhet kuptuar etj
Thonë se duhet jetuar etj
Thonë se duhet etj
Thonë se etj
Thonë etj
Etj etj etj

Zürich, 12.12.2005

Më dëgjo për herën e fundit

Të pashë sot.
Ishe i mbuluar me shaminë
e harresës.
Po, të pashë,
të ndjeva.
Emrin tënd
shkrova me gishta në
dritarën e dashurisë sonë të pluhnosur.
Nuk shkaktoi më dhembje si
më parë.
Je bërë vëtëm kujtim,
aq i pluhnosur sikur e kaluara jonë,
e cila bën pjesë në albumin tim
të shpirtit si një foto e grisur.
E grisur duke e mbajtur me vete
si kujtim që ruan me zili. E bajtur
në cdo rrugë, moment, ndjenjë.
Po, jam njeri i cili fle akoma
syhapur ndërmjet pajtimit dhe
klithmave shpirtërore.
Jam akoma në mënyrë latente.
Mirëpo, shpirti im,
jo gjatë.
Jam duke thyer këtë mur
që të takohemi në dritën
e bekuar.
Atëherë mos u cudit
nëse të buzëqeshem
dhe të them falemnderit.
Mirëpo, mos pyet se për
cfarë dua të të falenderohem;
për vuajtjet apo për ndjenjat
më të bukura që mi fale.
Që të dyjat, engjull
me sy të kaltër.
Që të dyjat.
Mirëpo për një qëllim:
që të jesh ti i lumtur.

Zürich, 13 shkurt 2006

Dy zemra

Shpeshherë kam fluturuar
Dhe jam rrëzuar
Unë, Ikarusi
Për të qenë më afër teje
Eh tani
Tani gjeta kasollën time
Kasollën e merituar
Aty ku fshehen dy zogjë
Në folenë e tyre të shumëpritur
Dy zogjë
Të cilët i pëshpërisin
Njëri tjetrit
Fjalë dashurie
Janë lakuriq
Aq lakuriq sa janë
Fjalët e tyre
Drejtuar njëri tjetrit
Herë pas here lëshojnë
Ofshamë epshi
Dhe duhen
Duhet deri në orët e herëta
Presin të dëgjojnë
Një fjalë tjetër të tjetrit
Që të dehën përsëri
Bota qëndron
Nuk lëviz asgjë
Vetëm tik-taket e zemrës tyre
Dirigjojnë botën

Kemi shumë, zogu im
Kemi shumë
Jemi shumë
Jemi dy zemra
Dy zemra
Të lindura për njëra tjetrën

Zürich, 07.04.2006

Ad absurdum

Në atë lumë, pas kodrës "absurdum"
mënjatë zhurmës flasin djalli dhe engjulli
Në heshtje bëjnë hapat për tek njëritjetri
Bëjnë hapat drejt shkrirjës
Drejtë majës së kodrës "absurdum"
Engjulli i zjarrtë
Dielli krahëlehtë
Shkruajnë vargje
mbi thellësinë e lumit
mbi flatrat e tyre shumëngjyrëshe
që patjetër do duheshin të pastrohen
nga shiu i natës
Nga rilindja e tyre
Shkruajnë edhe vargje mbi kohën dhe erën
Era, e cila atëherë i solli lumturinë
në një natë kur u rrënuar
Njeriu
Dhe pastaj cdo ditë ulëshin rreth luginës
Engjulli capkën dhe djalli paqësor
Engjulli duke i larguar
Qërpikun djallit
E djalli duke e puthur
zjarrtë
si cdo herë kur ulën
Rreth luginës
Dhe i gëzohen ditës tjetër

Zürich, 19 Maj 2006

Pandora

Buzë rrugës të epokës sonë
Ecim ne dy
E çmendur është kjo botë
Në të cilën thithim ajrin e ndotur
Aq e çmendur është
Sikur dashuria jonë

Vështrojmë zogjët që biejnë nga qielli
Ndiejmë pikat e shiut të nxehtë
Prekim kalimthi fletat e lisave trist dhe
I recitojmë erës vargjet e shpresës
E pastaj prapë e mallkojmë
Shpresën
Sikur të ishte gjëja e fundit
Për të cilën do duhej t' i shkruanim
Vargje
Madje elegji

Triumfi i takon çastit
Kur dheu bëhet dëshmi
E ne prapë vazhdojmë
Anash gjithë këngëve
Që burojnë nga shpirtërat e thyer

Ne prapë vazhdojmë
Ecim ne dy
Buzë rrugës të epokës sonë
Njerën dorë kam në dorën tënde të ngrohtë
E në tjetrën mbaj kutinë
Të fundmën

Zürich, 22.05.2006

Më prit

Atje më prit
Anash gjithë tymit
Që mbulon qiellin
Në qytetin tonë
Atje ku gjithë vuajtjet
treten dhe
E tërë dashuria derdhet
Në shtatin tënd
Atje ku
Dhembja thyhet në hijën tënde
Me vete merr frymën e fundit
E mirënjohjës
E cila të shikon drejtë në sy
Thuajse e vërteta
Troket në derë
Dhe kërkon mëshirë
Ecë vrullshëm
Dhe i lidhet
Për qafe të vetmës
Vajzë që mbanë në dorë
Trëndafila të bardhë
Atje më prit
Anash gjithëckaje
Më prit
Pa fjalë

Zürich, 03.06.2006

Dëshira e fundit

Mendoja se do mundja pritjën
Në vend të triumfit të rrejshëm
Lulëzojnë lulëkuqet
Sikur bënin
Atëherë kur u takuam në
kufirin e dy rrugëve të përqafuara
Që dikur
Kishin për tu ndarë
Sikur uji që nxit vajin e nxehtë
Dhe prapë se prapë
Të qetë
Kurrë nuk bashkohen
Shkrihen
Perëndi
Më le të bëhem një
pikë ujë në det
Një pik vaj në jetën e tij.

Zürich, 22.06.2006

Pikturë e varur në dhomën time

Të shoqërova në dritë dhe terr
Të jetës tënde
Plot rrënime
Dhe lartësime
Të deshta

Në Agim dhe përrëndim
Të ditës shprëseplotë
Trupin tënd bëra yll të jetës sime
Sytë e tu shpresë
Gëzim

Nuk prish punë
A je largë apo afër
Kujtimet për ty
Më bëjnë të pikturoj botën
Deri në skajet e pafundë

Zürich, 16.08.2006

Ëndërr këmbëshkurte

Drejtë dritës
Në dorë mbaja shpatën
Shpresa ime e fundit për rrugën
Drejtë parajsës
Ishte krenaria ime
Ti ishe që buzëqeshje me të
E urreje njëkohsisht
Mes kësaj lufte
Qëndronte
Dashuria e pakushtëzuar
Trupat tonë shkriheshin
Dhe flisnin gjuhën e parajsës
Pastaj flinim dhe harronim
Cdo gjë që ishte kundër
Ëndrrave tona

Në agim të ditës
Fliste prapë krenaria
Shpata ime
Mikesha ime besnike
Në luftën e botës sime
Ideale
Dhe unë flija në dhomën e cila
Gjindet mes ëndrrës dhe jetës

Zürich, 16.08.2006

Qielli versus toka

Qiellin dëshirove?
Po shih ore i gjerë
Si i gjunjëzohesh tokës
Frikën ke armikun
Më të madh

Krahë për krahë shëtitesh
Me krenarinë dhe
Harron zemrën
Ëndrrat i shet në tregun e jetës
Dhe shpreson të kesh cmim
Shpreson të ushqesh unin
Me ndonjë mantill
Apo veturë të shpejtë

Zemra nuk rrah
Në rast kur vetëm arsyeja bëhet mbret
Shih qiellin
Ai është
Vetëm është
Nuk i frikohet as zemrës
Dhe as arsyjës
Ai është

Akoma dëshiron qiellin?

Zürich, 16.08.2006

Dikur

Dikur shkruaja për ëndrrat
Flisja me lisa
Qaja nga ngazëllimi dhe
Vallëzoja me bukurinë
Puthja tokën
Dhe përshëndetja bubreecat

Dikur edhe ty
Të adhuroja
Të bëja konkurrencë të gjithësisë
Definoja dashurinë sërish
Përmes teje

Tani harresa po shtrihet
Në ditët e mi sikur
Pluhuri në sirtaret e pleqve
Të lodhur nga jeta

26.11.2006

Buzë Drinit Dita qëndron

Në fëmijët që lozin,
mërzinë nuk njohin
E ndiej

Në ecjen monotone të trenit
Vizatohet

Madje edhe kur plaku shfleton gazetën
M'a rikujton

Mjellmat që lëvizin mbi ujë

Kudo e takoj
Kudo e ndiej
Zbrazëtirën time
Mallin tim

Në gjërat më absurde
Që nuk kanë të bëjnë fare me të

Aq absurde janë
Sikur absurditeti i
Zbrazëtirës sime të pafund
Që nuk ka dot fjalë që e mbush.

Basel, 25.03.2007

Fleta e fundit

Ecja unë si gjithë rrugëve të pashkelura
Mbi supet e mia çelik mbaja fustanbardhën
Shpresën - konfidentën time të lashtë
e cila më rrinte pranë si qielli
petalëve të luleve virgjine

Në zemrën time të hapur varrë
isha e mësuar të pres edhe një ditë tjetër
për t'ia falë edhe një ëndërr tjetër plakë
të stërbartur sikur palltoja e vetme e një
endacaku të vjetëruar para kohe

Prisja profecinë time në formë të fletës
së verdhë të shumëpritur
të reflektohet në shpirtin tim
sikur mjekrra e babadimrit në sytë
e fëmijëve të pafajshëm

Aty-këtu binin disa nga qielli papritmas
E unë shpresoja të mbulohej vetmia ime
nga të verdhat, të ngrohtat
Binin sa për t'u tretur si fluska sapuni
që lënë edhe një zbrazëtirë tjetër

Ecja unë si gjithë rrugëve të pashkelura
deri sa të takova TY në udhëkryqin hyjnor
ku zemrat bekohen nga përëndia
dhe fluturojnë së puthuri drejtë përjetësisë
Lehtas fluturojnë, sikur e predestinuara ime -
fleta e verdhë e fundit që ndriçon rrugën time

Zürich, 30.04.2007

Shah kundra natës

Sonte në tokë po shtrihem dhe po luaj shah me ty, natë!
Po hapi gjoksin tim, po i shikoj drejt në sy
rrugët e mia të parrugë dhe po këndoj këngë pas kënge.
Triumf është të jesh mbretëreshë e vetmisë së kësaj nate
e të ulesh në radhën e parë të pjesës teatrale të kujtimeve jetësore.
Sa e sa herë jam përgjakur në luftë me mallin tim
e djersët më janë përzier me pajtimin, shërbëtorin i shenjtërisë.
Dikur jam betuar të mos i mbylli sytë para jetës.
Të qëndroj stoike.
Mirëpo çdokund takoj lajmëtarët e mi, lotët
Sonte jam humbëse e denjë në shah kundra teje, natë!
Të ngrehim dolli, se do kemi edhe shumë lojëra tjera.

Gjilan, 22.11.2007

Ata

Ata qëndrojnë afër mjellmave dhe ëndërrojnë
përderisa hanë mish pule
Kur djersët e tyre bashkohen me gjakun e armikut
mallkojnë armën që qëlloi zemrën e një nëne
Shtrihen në shtratin e njejtë sic bëjnë zogjët në folenë e tyre
dhe përbuzin atdheun
Këndojnë këngën që burojnë nga mallëngjimi për bukurinë
dhe pyesin se c'është një foshnje e sapolindur
Të plotfuqishëm thithin cigaren sikur të ishte burimi i lumturisë
Flasin për idelinë që gjendet në shpirtin e tyre
por ata ëndërrojnë botëra tjera pas linjës hyjnore
Ata adhurojnë ngjyrën e pasqyrimit të vetës në blu
por knaqen me një çmim të lartë në botën rouge
Dhe kur gjithë ngjyrat shfaqen dhe e tërë lumturia
derdhet në shpirtin e tyre aq të dliurë
c'kanë për të kënduar atëherë ata bilbililat në majë të trëndafilave?
Këta janë ATA, të lumturit e kësaj bote që bekojnë jetën në agim kur
qielli është gri.
Të bekuar janë ata, që puthin mjerimin në mesnatë.

26.11.2007, Gjilan, vendlindje

Atje më dërigo

Këtu jam unë

E atje frymon ai

Qiefl, më dërigo atje ku takohen buzët tona

Atje më dërigo, ku toka është e mbuluar me mëndafsh

Atje ku engjujt bëhen çapkënë përdrejt djallit dhe luajnë me njëri tjetrin

Me puth atje ku luledielli nuk ndalë se lulzuar çdo verë

Atje dua të jem, ku era e trëndafileve dehin edhe atë timin, të bukurin

Drejt në sy dua të shoh dritën, drejt deri tek bukuria e vertetë

E kur ti më bekon mua dhe ne çastin e njejtë mijëra foshnje lindin

Atëherë unë qaj çdo mrekulli të kësaj bote

Dhe zemra ime qanë kur sheh

Atje largë tokën e cila qeshet me qiellin

10.12.2007, Wohlen

Refugjate

Nuk do më ngulojnë ata në muret e jetës
Me shekuj flas gjuhën e refugjatëve të jetës
Gurmët nuk janë asgjë përpos shpresës së pafund të përjetësisë
Sonte asgjë nuk është sic do duhej të ishte

06.03.2008

Bardhësi e premtuar

Natë është këndeje miku
E z bathur kaloj mbi ujëra të ftohta
Në skëterrë vallzoj në dasmën e endacakëve të botës
Kaloj mbi gjithë këto
Mirëpo miku im
Jo gjatë
Do kaloj së shpejti në gjirin e pranverës
Aty me presin shtojzovallet, këndojnë kënge mbi të bukurën
Këndojnë vjeshtën, këndojnë lulet, këndojnë erën
Ecin drejtë shtratit e lumturisë dhe flasin me flutura
Po luftoj të mos lëviz në prangat e së keqës
Dielli po më thërret, pas kohë së gjatë
Dëgjoj këngë lumturie, o miku im
Më prit
Unë do ngjalle dhe do marr pamjën e ngjyrave më të dhezura
Do përqafoj detëra
Do të kem bardhësinë e shumëpritur
Beto hem

Fund i Nëntorit, 2008

Udhëtim

Këtu jam
U ktheva nga andej
Kërkoja gjatë të shoh përtej
Gjatë gjithë frymmarrjës sime
Andej, në luginat e kërkesës
Thithja gripin e shekullit tonë

Zürich, 14.08.2009